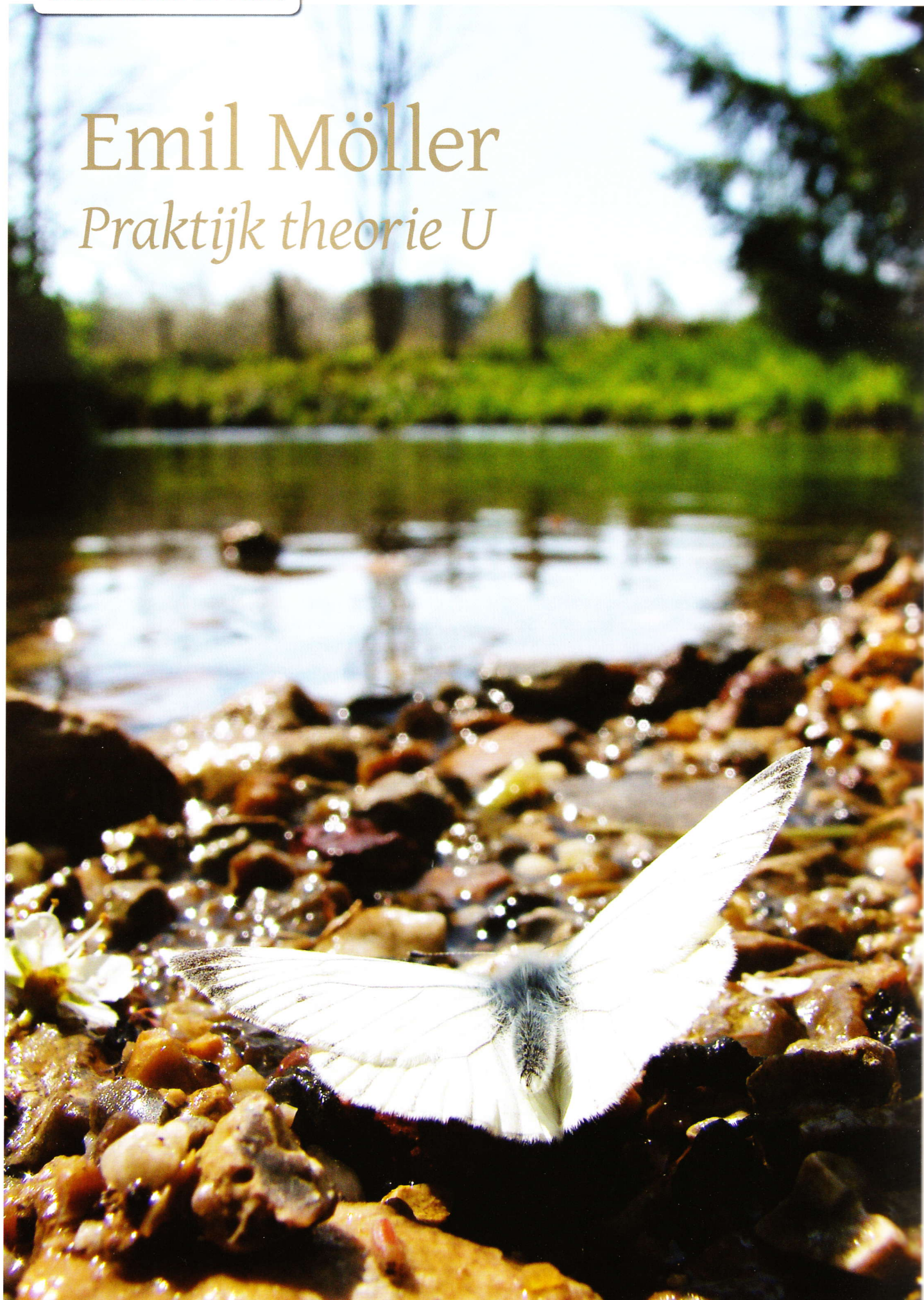

Emil Möller

Praktijk theorie U

Legertruck als katalysator voor verandering

Een mastodont, een mooier woord bestaat niet voor de Funkwagen. Deze Duitse commando truck stamt uit de hitte van de koude oorlog waar hij als rijdend zenuwcentrum dienst deed. Duurzaamheid in metaal, want onverwoestbaar en hij rijdt op alles. Van reuzel tot frituurvet. Daarmee heeft de truck niets aan relevantie ingeboet. Emil Möller probeert ons hiermee iets duidelijk te maken. Want wat gaat er in de huidige wegwerpmaatschappij nog veertig jaar mee? Het is hem dan ook niet te doen om het knutselen aan de auto, maar om het ontwikkelen van mensen. In sneltreinvaart, dat wel. Dan kan je natuurlijk naar een coach of een management training volgen in een zaaltje van een of ander hotel, maar waarom niet verandering ondergaan? Ondergaan is het juiste woord, want het lichaam spreekt een andere taal. De taal van het voelen.

Dat wilde ik ook wel eens een keer meemaken en dus stapte ik wat onwennig in de truck. Primitief, maar alles is voorhanden. Een kachel, keukentje, banken, slaapzakken en veldbedjes. Achterop verschillende mountainbikes die we nog hard nodig zouden blijken te hebben. Toch is het anders wanneer je in een degelijke legertruck stapt. Het geluid is oorverdovend en de schokdempers niet primair voor mensen bedoeld. Het is dan ook alsof we teruggaan in de tijd. Weg van de beschaving van spiegelglas, management rapportages en design. Terug naar de primitieve natuur van de Ardennen. De Barrage de la Gileppe is de bestemming, een oude stuwdam te midden van het dichte dennenbos.

Natuurlijk heeft iedereen zich op het slechtste voorbereid. Regenjassen en dikke truien zijn volop meegenomen. Toch is dit niet Siberië, mocht er iets fout gaan is er altijd een Friterie om de hoek! Het primitieve went snel, want een mens past zich kennelijk gemakkelijk aan. En het is echt zo, samen prutsen aan spanlatten om het dak van de cabine open te krijgen verbindt! De beloning: cabrio rijden in een tientonner. Zo krijgen we al heel snel een groep die met een steeds

grotere glimlach begint te genieten van de geneugten van het eenvoudige leven. De fietsen worden verdeeld en los gaan we. In sneltreinvaart het bospad af. Vol op de remmen voor een boomstam, en met het ding op de nek langs een afgrond glibberen. Emil heeft op ingenieuze wijze de bezinning in het programma verwerkt zodat wat diepere gesprekken als vanzelf op gang komen. De fysieke ervaring van het afzien brengt dan veel los. Gesprekken ontstaan en raken een bepaalde laag. Duurzaamheid, verandering en persoonlijke ervaringen worden gewisseld. Wanneer we aan het einde van de dag een verdwaalde en verwarde oude vrouw in het bos tegenkomen, komt ook de fantasie op gang. En na het aardappel schillen en koken op een houten vuur is het tijd voor een avondwandeling. Heerlijk om af en toe een uil te horen. Praten hoeft niet meer, communicatie kan ook zonder.

Eigenlijk wel gek dat we als mens elkaar nodig blijken te hebben om dichterbij onszelf te komen. De volgende morgen volgen bij een mok koffie de verhalen als vanzelf. Verhalen over dromen, succes, tegenslag en weer opkrabbelen gaan over tafel. Nou ja tafel, die hebben we niet. Wel een prachtige ronde Sahara tent. De persoonlijke motivatie en drive borrelen op en verdriet mag er ook gewoon zijn. Want om te veranderen is moed nodig, en vertrouwen. Het is dan ook niet verwonderlijk dat sommigen de meest kwetsbare levenservaringen delen. Leven is niet altijd eenvoudig. Maar tegenslag geeft je wel vaak de richting van waar je heen moet. Wandelen, fietsen, praten en tot jouw eigen kern komen en dat alles met een legertruck als katalysator. Hoe is het mogelijk dat het zo eenvoudig is in een tijd waarin we Email, iPhones en all inclusive vakanties denken nodig te hebben. Het antwoord zit hem misschien in de stilte die we op de terugweg, met zijn allen ervaren. De brullende motor horen we niet meer.

Willem van Teylingen

*Meer informatie: www.transitiontravels.nl
outdoor en training ineem, TransitionTravels.*

